En ung Moder.

— af —

Emile Richebourg.

Oversat fra Fransk af M. . . y.

Fjerde Del.

Bertha og Susanne.

(Fortsat.)

De to Naboerker løftede hende op, lagde hende paa Sengen og gjorde alt, hvad der stod i deres Magt for at bringe hende til Bevidsthed.

Bertha var nær ved at gy selv. Hun laa paa Knæ midt i Stuen og græd.

En Time forinden Felicia var vedvarende i den samme Tilstand; det lykkedes ikke Kvinderne at faa hende kaldt til Live.

„Løb hurtig hen og faa fat i en Læge," sagde Portnerkonen til sin Mand, som ogsaa var kommen til Stede.

Den brave Mand adlød uden at kny.

Klokken var nu et om Morgenen.

At faa fat i en Læge paa denne Tid af Døgnet var ikke nogen let Sag. Han ringede paa ved forskjellige Porte; men der blev ikke lukket op. Udmattede efter et anstrængende Dagværk lod nu Lægerne i tryg Søvn. Endelig fandt han Ore hos en Læge, der lod sige ved sin Tjener, at han straks skulde komme. Manden vendte tilbage til Bertha og de to Kvinder, der bestandig sad ved den syges Seng, og sagde:

„Lægen kommer."

Men denne laa i saa godt i sin Seng, at han faldt i Søvn igjen. Klokken var næsten otte, da han kom til Velgjørenhedsgade.

Felicia var kommen til Live igjen og havde aabnet Øjnene; men hun var uden Bevidsthed. Det var ligesom om Sjælen havde forladt Legemet. Hun aandede tungt og med en rallende Lyd. Øjnene var opspilede, men tilslørede og, som det lod til, uden Synsevne. Naar man talte til hende, var det, som om hun hverken hørte eller forstod Ordene.

Stakkels Bertha, hvilken forfærdelig Nat havde det ikke været for hende!

Lægen undersøgte den syge og rystede betænkeligt paa Hovedet.

„Det er slemt, slemt," udbrød han.

Paa hans Forlangende maatte man nøje fortælle ham alt, hvad der var sket.

„Jeg tænkte nok," sagde han, „at denne Tilstand skrev sig fra en sjælelig Rystelse."

„Er der Fare, Hr. Dokter?" spurgte Bertha med skjælvende Stemme.

„Nej, mit Barn, vær kun rolig; Deres Moders Tilstand er betænkelig, men med stor Omhu vil det nok lykkes os at rive hende ud af den."

„Aa, naar det var tilstrækkeligt at pleje hende godt, ikke at vige fra hende — — — men — — —"

„Hvad mener De, Frøken?"

„Vil det koste mange Penge?"

„Ja; jeg kan lade være med at tage Betaling for mine Sygebesøg, men Apotekeren giver ikke gratis Medicin."

Den unge Pige sukkede dybt, skjulte det smukke Ansigt i sine Hænder og gav sig til at græde.

Nabokonen fortalte nu Lægen, at Moderen og hendes Døtre i lang Tid havde manglet Arbejde, saa at deres saa Sparepenge var sunkne op.

„Det er slemt, meget slemt," sagde Lægen atter.

Imidlertid skrev han sin Recept ud og tilføjede neden under:

„Jeg betaler dette."

Han rakte Konen det beskrevne Stykke Papir og sagde:

„Faa dette hentet paa Fourels Apothek. Det koster ingen Ting."

„Vi har endnu i denne Skuffe halvtredje Francs," sagde Bertha.

„Det er godt," svarede Lægen; „dem kan De bruge til noget andet."

„Her i Huset," sagde Konen, „er vi alle Arbejdsfolk og fattige, saa vi har kun lige fra Haanden i Munden. Vi kan ikke gjøre meget for Folk, som er i Nød."

„Jeg maa nu ud paa Sygebesøg, "sagde Lægen; „men jeg kommer igjen Klokken ti. Jeg skal saa, Frøken, træffe en Bestemmelse med Hensyn til Deres Moder. Imidlertid maa De gaa til Politikontoret for at melde Deres Søsters Forsvinden. De kan bringe Politikommissæren dette Kort fra mig. Men græd nu ikke, kjære Barn. Deres Søster skal nok blive funden, Deres Moder blive rask og Dagene lysere og bedre."

Med disse Ord forlod den gode Mand Stuen.

Nabokonen, der havde tilbragt hele Natten hos den syge, lovede nu at følge med Bertha til Politikontoret. Den anden Kone maatte tilbage til sit Hjem og sine Børn; men en tredje af Husets kvindelige Beboere tilbød, foreløbig at blive hos den syge.

En fjerde blev sendt til Apotheket.

I Huset, ja i heleGaden, talte man kun om Susannes Forsvinden og Moderens Sygdom.

Portnerkonen, der var meget snaksom, fortalte det skete til enhver, der havde Tid og Lyst til at høre paa hende.

Inden Bertha forlod Stuen med den venlige Nabokone, kastede hun sig over Moderens Seng og kyssede kjærlig den syge, der forblev ufølsom for de barnlige Kjærtegn. Grædende gik den unge Pige ned ad Trappen.

Portnerkonen stak Hovedet ud af Lugen og sagde trøstende:

„Græd ikke, Frøken Bertha; Lægen sagde til mig, at Deres Moder nok skulde komme sig. Og Deres Søster skal snart blive funden, skjønt Paris er fuld af Kjæltringer og slette Personer."

Bertha svarede kun med en Hovedbøjning.

I det Øjeblik hun sammen med Nabokonen traadte ud paa Gaden, kom en ung Mand forbi. Ved at se den unge Piges forgrædte Ansigt, standsede han uvilkaarlig og betragtede hende forskrækket og med deltagende Blik. Bertha rødmede dybt. Det var ikke første Gang, at hun saa denne Mand med det aabne, ærlige Ansigt. I den senere Tid havde hun og hendes Søster ofte mødt ham, naar de om Formiddagen gik hjemme fra for at begynde deres haabløse Vandring i Byen for at finde Arbejde. Ofte havde hun grebet sig i at tænke paa ham og ønske, at han snart igjen maatte krydse deres Vej, ligesom hun følte det som en Skuffelse, naar det ikke skete. Men saa sagde hun rødmende til sig selv:

„Den unge Mand med det gode, venlige Ansigt ser ud til at være Officer. Jeg er en fattig Sypige og har ikke Lov til at tænke paa en fin Herre, der aldrig, aldrig tænker paa mig."

Den unge Mand var kun en halv Snes Skridt fra Bertha.

„Hun græder," tænkte han; „hvorfor? Der maa være sket en Ulykke."

Han gjorde et Par Skridt fremad og tog Hatten af.

Den unge Pige besvarede undselig hans Hilsen, men tog i det samme Konens Arm og gik hurtig ned ad Gaden.

Frygt, Undseelse eller maaske en anden Følelse standsede den unge Mands Forsæt, at tiltale Bertha. Han stod et Øjeblik stille. Men da Bertha og hendes Ledsager var drejede om Gadehjørnet, gik han langsomt i samme Retning og saa de to Kvinder gaa ind paa Politistation.

Han skjælvede let, for med Haanden over den svedbedækkede Pande og udbrød:

„Jeg maa vide, hvad der er sket!"

Uden Tøven vendte han om, gik atter ned Velgjørenhedsgade og traadte ind til Portnerkonen i det Hus, hvor Felicia og hendes Døtre boede.

II.

En Ven i Nøden.

Portnerkonen rejste sig forbauset, da den fremmede Herre pludselig traadte ind i hendes Stue.

„Jeg saa lige nu," sagde han med en Stemme, der skjælvede af Sindsbevægelse, „en ung Pige gaa grædende ud af denne Port. Hvad er Grunden til hendes Sorg? De maa kjende den, og jeg bønfalder Dem om ikke at skjule den for mig. Aa, De kan tale uden Frygt. Jeg taler af sand Deltagelse for denne unge Pige og hendes Søster."

„Aa, De interesserer Dem for de to Søstre; har De kjendt dem længe?"

„Nej, ikke længe; og jeg har endnu aldrig talt et Ord med dem."

„Det var da underligt; men maaske er De forelsket i en af dem?"

„Ja, jeg elsker Frøken Bertha."

„Deres Ærlighed og aabne Ansigt tiltaler mig. De ser ud til at være en god ung Mand. Frøken Bertha er kun en fattig, lille Sypige; men hun er en brav og ærlig Pige, der fortjener at elskes af en retskaffen og smuk ung Mand som De."

„Jeg er meget urolig og bekymret for hende; jeg beder Dem indstændig om at fortælle mig Grunden til hendes Taarer."

„Ulykken forfølger de stakkels Piger; det er forfærdeligt! I Gaar gik Frøken Susanne ud for at søge Arbejde — saaledes har de nu gaaet i lang Tid — og hun er ikke kommen hjem endnu."

„Hvor skrækkeligt!"

Hendes Moder og Søster ventede hele Eftermiddagen og Aftenen."

„Men hvad formoder man da?"

„Ja, det sandsynligste er vel, at den unge Pige er lokket i en eller anden Snare."

„Men hun maa kunne findes igjen."

„Det bliver Politiets Sag. Da De for lidt siden saa Frøken Bertha og Nabokonen komme ud af Porten, var de paa Vej hen til Politistationen for at melde, hvad der var sket. Oppe i Stuen ligger Moderen syg og bevidstløs; men Lægen mener dog at hun vil kunne komme sig, navnlig naar hendes Datter bliver funden."

„Min gode Kone," sagde den unge Mand i en alvorlig Tone, „Frøken Bertha kan have fuld Tillid til mig, jeg ønsker intet hellere end at hjælpe hende og hendes paarørende i denne for dem saa sørgelige Tid. Jeg har mange og til Dels indflydelsesrige Venner, der ikke vil svigte mig. Om det bliver nødvendigt vil vi gjennemsøge de fjernest: Afkroge af Byen for at finde den forsvundne.

„Det er nu," vedblev han, „en Maaned siden jeg saa Frøken Bertha første Gang, og siden da har hun ikke været ude af mine Tanker. Hvor ofte har jeg ikke, for at se et Glimt af hende, lagt Vejen om ad denne Gade og haabet, at jeg muligvis kunde komme til at veksle et Ord med hende og gjøre nærmere Bekjendtskab med den unge Pige, som det er mit inderligste Ønske at gjøre til min Hustru."

„De vil gifte Dem med den unge Pige!" udbrød Portnerkonen rørt. „Hun er fattig, stakkels Barn; men hun fortjener i Sandhed denne Lykke."

„Jeg har selv ikke nogen stor Formue, men er dog rig nok til at kunne ægte en fattig ung Pige, som jeg elsker, og berede hende en lykkelig og sorgfri Tilværelse. Mit Navn behøver heller ikke at være nogen Hemmelighed for Dem, jeg hedder Albert Dumoulin og er Ingeniørofficer."

Portnerkonen betragtede ham med Øjne, der var vidt opspillede af Forbäuselse.

„Jeg vil," vedblev den unge Løjtnant, „tillade mig, daglig at henvende mig her for at høre, hvorledes det staar til med Familjen Lucotte. Det bør paa ingen Maade ske, at Frøken Bertha mere anstrænger sig med at gaa Byen om for at søge Arbejde. Jeg har en fjern Slægtning, Fru Bertin, der er Dameskrædderinde; hun er en hæderlig og dannet Dame, og jeg ved, at hun paa min Anmodning med Glæde antager Frøken Lucotte som Syerske, og jeg vil straks tale med hende derom, for at Frøken Bertha kan begynde at arbejde hos hende, saa snart Moderens Sydom tillader det.

„Maa jeg bede Dem overbringe Frøken Lucotte dette Visitkort med min ærbødige Hilsen."

Med disse Ord trykkede Albert Dumoulin den brave Kones Haand og forlod hurtig Portnerboligen.

Der foregik ikke nogen synlig Forandring med Felicia. Hun laa som livløs paa sin Seng, uden Bevidsthed om, hvad der foregik omkring hende.

Efter Løfte kom Lægen igjen Klokken ti. Efter længe at have undersøgt den syge, sagde han til Bertha:

„Jeg er ikke mere bange for Deres Moder, end jeg var i Morges, kjære Barn. Maaske vil hun komme sig hurtig; men her kan hun ikke faa den fornødne Pleje, og det vil der for være bedst at lade den syge bringe til Hospitalet."

„Til Hospitalet!" udbrød den unge Pige forskrækket.

„Der er ikke noget afskrækkende ved Hospitalet, og jeg begriber ikke, at saa mange Mennesker er bange for det. Det er et Hjem for fattige og ulykkelige. Deres Moder vil faa det godt i Beaujon Hospitalet, hvorhen jeg vil lade hende bringe, og hvor hun vil blive plejet med Omhu. De maa bøje Dem for Nødvendigheden, kjære Barn."

„Jeg er villig til at gjøre, hvad De forlanger."

„Meget godt, og, som jeg siger, er det nødvendigt for Deres Moder i hendes nuværende Tilstand."

„Jeg vil gjøre alt, hvad det skal være, naar hun blot ikke dør."

„De er en god lille Pige."

Lægen forlangte et Stykke Papir og skrev derpaa nogle Linjer for at anbefale den syge til en af Lægerne ved Beaujon Hospitalet.

Der efter gav han Befaling til at hente en Droske, og da Vognen holdt for Døren, bar to Mænd den syge ned til den.

Bertha tog Plads ved Siden af Moderen, og efter tyve Minuters Forløb var Hospitalet naaet.

Den unge Pige rakte Doktorens Brev til den Karl, der aabnede Porten, og et Øjeblik efter kom to Mænd ud for at bære den syge ind.

Bertha betalte Droskekusken og gik derpaa hulkende ud af Gaarden uden at høre Portnerens Ord:

„Søndag og Torsdag kan man se til de syge."

Om Eftermiddagen, da Portnerkonen sad ved sin Kaffe med en Avis i Haanden, bankede det paa Døren.

Den indtrædende var en gammel Mand med et kraftigt, solbrændt Ansigt. Han var klædt i en blaa Lærreds Bluse som den, Landsbyfolk pleje at bære, og havde en bredskygget graa Filthat paa Hovedet. I Haanden holdt han en tyk Stok. Den til Trods for Alderen endnu kraftige og ranke Skikkelse trængte aabenbart ikke til denne Støttestav, saa det var øjensynligt, at han kun havde medbragt den som en Slags Rejseledsager.

Manden tog Hatten af og gik hen imod Portnerkonen, som havde rejst sig.

„Hvad ønsker De?" spurgte denne.

„Jeg er fra Manerville," svarede den fremmede.

„Naa, fra Landet?"

„Ja; jeg hedder Lucotte og er kommen for at se til mine Børn."

„Er det muligt, De er Lucotte!"

„Jeg længes efter at se min Datter og hendes Børn. Vær saa god at sige mig paa hvilken Sal de bor, og paa hvilken Dør jeg skal banke."

Portnerkonen løftede Hænderne mod Himlen.

„Nej, det er mere end jeg kan taale, jeg bliver syg!" udbrød hun.

Den gamle Maud saa forundret paa hende og spurgte sig selv, om Konen var ved sine fulde fem.

„Jeg er virkelig," vedblev hun, „ganske befippet og ved ikke, hvad jeg skal sige — — — Aa, min stakkels, kjære Mand, hvorfor er De kommen til Paris? De havde gjort bedst i at blive hjemme."

„Min Datter skrev til mig, at hun var i Nød."

„Det er sandt nok, og hun ventede utaalmodig paa Svar fra Dem."

„Det bringer jeg selv; mine Børn trænger til mig, og derfor er jeg kommen for at hjælpe dem."

„De er en brav Mand, Hr. Lucotte, og en god Fader. Men her er en Stol, sæt Dem."

„Tak, jeg er ikke træt. Men vis mig dog, hvor min Datter bor; begriber De da ikke, at jeg længes efter at se mine kjære?"

„Aa, jo, jo, det forstaar jeg godt; men De kan ikke — jeg skal sige Dem, Hr. Lucotte —"

„Er der da ingen hjemme?"

„Aa, hvis de kun var gaaede ud!"

„Hvad mener De?"

„Der er hændet store Ulykker, Hr. Lucotte."

Den gamle Mand blegnede.

„Aa, min Datter er død!" udbrød han med hæs Røst.

„Nej, nej, berolige Dem," sagde Konen hurtig, „Deres Datter er hverken død eller døende, det siger Lægen — — — Hun er syg og bragt til Hospitalet."

„Min Datter, min stakkels Felicia!" mumlede Oldingen.

Han faldt tungt ned paa den Stol, som hun før havde afslaaet at sætte sig paa, og store Taarer løb ned ad hans Kinder.

Graad er smitsom; da Portnerken saa den gamle Hyrdes Taarer, begyndte hun ogsaa at græde.

„Den stakkels Mand er i Stand til at dø," naar han faar det at vide," tænkte hun, „og dog kan det ikke nytte, at jeg skjuler det for ham —"

Lidt efter sagde hun:

„Gode Hr. Lucotte, vær ikke saa modløs; De maa mande Dem op. De kjender jo Livet og ved, at man ikke altid danser paa Roser.

„Naar man er syg, kan man komme sig, og hvis der ikke var andet end Deres Datters Sygdom, der ikke er farlig, det kan jeg forsikre Dem, saa behøvede De ikke at [illegible] forknyt; men desværre er der ogsaa noget andet."

„Der er noget andet! Men hvad er det da?"

„Jeg skal nok sige Dem det; men lov mig, at [illegible] være stærk og ikke se for sort paa Tingene."

„Men saa tal dog, tal!"

„Det er haardt, Hr. Lucotte, det maa jeg [illegible] Dem paa."

„Ak, jeg er forberedt paa det værste, men, for [illegible] Skyld, skynd Dem at fortælle, hvad der er sket, og [illegible] alt, skjul intet for mig. Jeg rejste hjemme fra med [illegible] fuldt af bange Anelser, og jeg er, som jeg før sagde, [illegible] paa det værste."

Konen fortalte nu den gamle Mand, hvad der [illegible] hvad man mente om Susannes Forsvinden og om den [illegible] tale, som hun om Morgenen havde havt med Albert [illegible] moulin.

Fa'r Lucotte lyttede ubevægelig og stiv, med vidt [illegible] lede Øjne til hendes Ord. Den stakkels Mand var [illegible] stenet. Ikke et Suk, ikke et Ord hørtes fra hans [illegible] Men hans skjælvende Læber og smertelig fortrukne [illegible] bede, hvad der foregik i hans Sjæl.

„Ser De," tilføjede Portnerkonen, „denne [illegible] brave unge Mand elsker Frøken Bertha, han elsker [illegible] uskrømtet og vil gifte sig med hende. Man kan [illegible] paa ham, og jeg er vis paa, at han nok skal finde [illegible] Susanne, og saa er al Sorg flukt."

Fa'r Lucotte rejste sig og sagde:

„Det er alt sammen min Skyld; jeg burde [illegible] raadet dem til at rejse til Paris. Men før mig [illegible] min stakkels lille Bertha, at jeg kan trøste hende [illegible] Forladthed."

Et Øjeblik efter laa Bedstefader og Barnebarn [illegible] de i hinandens Arme.

Da Albert Dumoulin en Times Tid efter banke [illegible] Døren til den fattige Stue for at hilse paa Hr. Lu[illegible] hans Datterdatter, der allerede havde talt fortrolig [illegible] ne Ven, som Himlen havde sendt dem i deres tunge [illegible] fik han en meget hjertelig Modtagelse af den gamle [illegible] der rørt trykkede hans Haand. Opmuntret ved den [illegible] og Hjertelighed, som han mødte, udtalte han sig med [illegible] om de Følelser, som han nærede for Bertha. Han fo[illegible] hvorledes han fra det første Øjeblik af havde næret de[illegible] levende Deltagelse for den unge Sypige, og hvor i[illegible] han havde ønsket at nærme sig til hende, men hvorledes [illegible] ten for at synes paatrængende havde holdt ham tilbag[illegible] til nu, da han mente at kunne yde hende Hjælp. [illegible] hans højeste Ønske at faa hende til Hustru.

„Men," svarede Bertha meget rørt, „jeg er kun [illegible] tig Pige."

Han svarede hende, som han havde svaret Poetnerk[illegible] at uden at være rig havde han dog Formue nok til at [illegible] ægte en fattig Pige og berede hende en sorgløs Tilvær[illegible]

„Frøken Bertha," tilføjede han, „jeg kan ikke [illegible] min Plan, med mindre De ikke elsker mig."

Hun betragtede ham med et Blik fuldt af Om[illegible] Kjærlighed.

„Aa, Bertha, De elsker mig!" udbrød han henr[illegible]

„Jeg vilde lyve, hvis jeg svarede nej," sagde de[illegible] Pige rødmende.

Han greb hendes Haand og kyssede den ærbødig[illegible]

„Jeg er den lykkeligste Mand under Solen," sa[illegible] inderlig.

Den unge Pige tilstod nu, at hun ofte havde t[illegible] den Herre, som hun næsten daglig mødte paa sin Vej [illegible] hun tit havde drømt om ham. Hun havde følt, at [illegible] foregaaet en Forvandling med hende, og at hun, til [illegible] for det manglende Arbejde og de truende Forhold ha[illegible] sig opretholdt af et fast Haab og en hidtil ukjendt, [illegible] lighedsfuld Magt i sit Indre.

De tre Venner talte endnu længe sammen.

Ved Afskeden sagde Albert til sin forlovede:

„I Morgen, Søndag, gaar du vel til Hospital[illegible] din Bedstefader for at se til din Moder. Hvis je[illegible] kommer jeg et Øjeblik her hen om Aftenen; men ve[illegible] ikke for sikkert, da jeg kan blive hindret i at komme. I [illegible] Tilfælde kommer jeg Mandag Formiddag henved Kl[illegible] for at følge dig hen til Fru Bertin."

Da den unge Løjtnant om Mandagen Klokken [illegible] kom hen til Velgjørenhedsgade, traf han Lucotte alene[illegible] dre nedbøjet end om Lørdagen.

„Hvor er Bertha?" spurgte han.

„Hun gik ud tidlig i Morges og maa snart kom[illegible] her. Nabokonen gik med hende."

„Ved De, hvor de gik hen?"

„Ja, de vilde gjøre Indkjøb af nogle Klæder, fo[illegible] tha trængte til. Og desuden havde jeg der i Skabet [illegible] et Dusin Assistenthusfedler; saa sagde jeg til mit [illegible] barn:

„Du maa gaa hen for at indløse de Sager, som [illegible] bragt hen til det Sted. Bertha og Nabokonen er [illegible] ogsaa tagne til Assistentshuset."

„Og hvilken Sum gav De Bertha med?"

Halvandet Hundrede Franks."

„Hr. Lucotte, lad mig give Dem disse Penge."

„Nej, det vil jeg ikke have. Hvorfor skulde je[illegible] bruge mine Penge? Vær kun rolig, jeg har endnu [illegible] Ser De, jeg vidste, at mine Børn var i Nød; tror D[illegible] at jeg vilde komme tomhændet til Paris?"

„Som De vil, Hr. Lucotte. De var i Gaar p[illegible] spitalet?"

„Ja, og vi gik næsten glade hjem derfra."

„Det er altsaa bedre med Deres Datter?"

„Ja, Hr. Dumoulin; men hun vil dog ikke vær[illegible] stændig rask før om tolv eller fjorten Dage. Hun [illegible] os og talte med os; men hun er endnu meget, meget [illegible] Hun var meget lykkelig ved at høre, at Bertha nu fo[illegible] bejde, og at hun skal sy hos Fru Bertin. Hun vil[illegible] spørge Bertha om, hvorledes det var gaaet til, men [illegible] det hen og sagde, at vi senere vilde fortælle hende [illegible] sammen."

(Fortsattes.)